

διὰ τὴν κρείσιν· καὶ αἰεὶ ἐν ὁρέξει σφοδρῶς
 εἰσιν. ἐξελαινεὶ δὲ ἡ δὴν ἡ λύπη, ἢ τὸ ἐνα-
 τία, καὶ ἡ τυροῦσα, ἐὰν ἡ ἰχθυόσῃ· καὶ διὰ ταύ-
 τα ἀκόλαστοι καὶ φαῦλοι γίνονται. καὶ δὲ αἴου
 λύπη, καὶ ἐχρῶσι ὑπερβολῶς. αὐτῶν δὲ, καὶ τῶν
 φύσος ἡ δέων, καὶ μὴ καὶ συμβεβηκός· λέγω
 δὲ καὶ συμβεβηκός· ἡ δέα τὰ ἐκτεθόντα. ὅτι
 γὰρ συμβέβηκε ἰατρὸς εἶναι τῷ ὑποκλινόντος
 ὑγιᾶς παρὰ πόντος π, διὰ τὸ τὸ ἡδὺ δοκεῖ
 εἶναι φύσος δὲ ἡ δέα, καὶ ποιεῖ παρὰ τῶν τοι-
 αῶσε φύσος. καὶ αἰεὶ δὲ οὐδὲν ἡδὺ τὸ αὐτὸ,
 διὰ τὸ μὴ ἀπλῶς εἶναι ἡδὺ τὴν φύσιν, ἀλλ'
 ἐνείναι π καὶ ἕτερον, καὶ οὐ φθαρτῶς αὐτὸ π
 εἰς ἕτερον παρὰ πη, τὸ τῆ ἕτερα φύσος πα-
 ρὰ φύσιν ὅταν δὲ ἰσότης, οὐτε λυπηρὸν ἡ-
 κεῖ, οὐδ' ἡδὺ τὸ παρὰ πόντος ἐπεὶ εἰς τὸν ἡ
 φύσος ἀπλῶς εἶναι, καὶ ἡ αὐτῆ παρὰ τῶν ἡδίστη
 ἕσται· διὸ ὁ θεὸς αἰεὶ μίαν καὶ ἀπλῶς χρεῖται
 ἡδονῆς· οὐ γὰρ μόνον κινήσεως ὅταν ἐκέρχεται,
 ἀλλὰ καὶ ἀκινήσεως καὶ ἡδονῆς μέλλον ἐν ἡ-
 ρεμίᾳ ὅταν ἡ ἐν κινήσῃ. μεταβολῆ δὲ πάντων
 γλυκύτατον, καὶ τὸν ποιητῶν, διὰ ποιητῶν
 πινά· ὡσαύτως γὰρ ἀδραστοῦ διμετάβολος, ὁ πο-
 νηρὸς καὶ ἡ φύσος, ἡ δεομένη μεταβολῆς· οὐ
 γὰρ ἀπλῶς, οὐδ' ὅπως αἰεὶ ὑποκλινῶν ἐκέρχεται
 τείας καὶ ἀκινήσεως, καὶ παρὰ ἡδονῆς καὶ ἡ-
 πης, εἰρητικῆς, καὶ τῆ ἡδονῆς, καὶ πῶς τὰ ὑπὸ ἀ-
 γαστῶν αὐτῶν ὅταν τὰ δὲ, καὶ καὶ λοιπὸν δὲ καὶ
 παρὰ φιλίας ἐρῶμεν.

ac mordetur, propter temperationē sem-
 p̄r̄etque in vehementi appetitione versan-
 tur. Voluptas autem dolorem eiicit ac
 propulsa, tum ea quæ contraria est, tum
 qualibet alia, si valida sit & vehemens. Et
 propter has causas, efficiuntur intempe-
 rantes & vitiosi. Quæ autem doloris sunt
 expertes voluptates, eæ nihil habent ni-
 mium, nihil immoderatum. Atque eæ
 sunt, quæ ex rebus natura, non euentu iu-
 cundis, proficiuntur. Ea autem euentu
 iucunda appello, quæ curationis causa ad-
 hibentur. Nam quia euenit vt medica-
 mento curetur aliquis, parte ea, quæ sana
 atque integra subest, aliquid agente, iccir-
 cò hoc videtur esse iucundum. Naturâ au-
 tem iucunda ea dico, quæ talis naturæ ac-
 ctionem eliciunt, atque expromunt. Iam
 verò nihil idem nobis semper est iucun-
 dum, quia simplex non est nostra natura:
 sed inest in ea etiam aliquid alterum ac
 dispar, ex quo intereat necesse est. Itaque
 si quid agat altera pars hoc alteri naturæ
 præter naturam est. Cùm verò ex æquate
 sunt ambæ partes, neque molestam, quod
 agitur, neque iucundam videtur. Nam si
 cuius natura simplex sit, eadem actio sem-
 per erit iucundissima. Itaque semper vna
 & simplici Deus voluptate potitur. Non
 enim motionis tantum functio est aliqua,
 sed etiam vacuitatis à motione, magisque
 est in quiete, quàm in motu voluptas. Mu-
 tatio autem rerum omnium dulcissima
 est, vt ait poeta, propter improbitatem
 quandam hominum. Quemadmodum e-
 nim homo vitiosus ingenio mobili ac mu-
 desiderat, mala ac vitiosa est. Non enim
 simplex, neque bona est. De continentia igitur, & incontinentia, de voluptate ac
 dolore, quid sit eorum vnumquidque, quòque modo eorum alia bona, alia mala
 sine dictum est. Restat vt de amicitia dicamus.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ἠθικῶν Εὐδημιῶν
 τὸ Η.

ARISTOTELIS
 Ethicorum Eudemiorum
 LIBER SEPTIMVS.

Κεφάλαιον α.

CAPVT I.

Π ΕΡΙ φιλίας τί ὅστις, καὶ ποῖόν π,
 καὶ τίς ὁ φίλος, καὶ πότερον μο-
 ναχῶς λέγεται ἡ φιλία, ἢ πλεο-
 ναχῶς, καὶ εἰ πλεοναχῶς, πόσα ἔστιν δὲ
 πῶς χρεῖται τῶ φίλῳ, καὶ τί τὸ δίκαιον τὸ
 φιλικόν, ὅπως κληθῆναι, οὐδὲν ἡ πῶν ἡδὺ
 παρὰ τὰ ἡδὺ καλῶν καὶ ἀρετῶν. τῆς τε γὰρ
 πολιτικῆς ἔργον εἶναι δοκεῖ μέλειται ποιῆσαι

DE amicitia, quid sit, & quale sit,
 quis item amicus: ac vtrum sim-
 pliciter tantum dicatur amicitia,
 an multifariam: & si multi-
 fariam, quomodo modis: in super quo pa-
 rto fit amico vtendum, quidve iustum a-
 micum, nihilo minus excutienda nobis
 sunt, quàm ea, quæ de moribus circa ho-
 nesta, eligibiliâque traduntur. Nam inter
 ciuilia officia vel potissimum est, amicitia